

Piatok 5.10. 2012 Ako sme sťahovali

V piatok, deň pred sťahovaním, som mala pocit, že balenie nemá konca kraja. Ostávala iba kuchyňa a v celom byte sa kopili krabice. Prišiel Milan z Londýna. Darček k mamininej 50. Vyobjímali sme sa a a hneď som sa vrátila k baleniu. Mille sa nechcelo do škôlky, radšej by ostala s babou a dedom, no musela, inak by sme sa nepohli.

Dedo sa pustil do drobných opráv, premaľovania flákov na stenách. Babi umývala, čo mohla. Budúci nájomcovia chceli, aby obývačka ostala olivovo zelená a chceli si ponechať i biele poličky, čo sa k tomu hodilo. Nevadí, nechali sme. Sobota prišla s plným nasadením. Milla ráno husle, z huslí rovno do autopožičovne a naspäť sa vrátila plná zážitkov, že sedela vpredu veľkého kamióna. Chlapi znášali krabice a nábytok a ja som dobalovala kuchyňu. „Čo budem robiť so všetkým týmto, keď sa vrátíme do Stupavy?“ víťalo mi v hlave počas celého balenia. Tato sa rozhodol, že už v sobotu spíme v novom. Po pár hodinách som si necítila ruky. Mamina sa postarala o deti a ja som dostala občas Arlana na nakojenie. Na obed dostal kosť z kuraťa na

cucanie a všetci boli spokojní. Ožúžle všetko, čo mu dáme k obedu. Takže žiadne kŕmenie lyžicou, je celkom samostatný. Keď bol čas, žartovali sme a smiali sa. Cítila som sa dobre, príjemne s rodinou, aj napriek bordelu okolo.

Večer o 20.00 sme stále robili na starom byte, bol už takmer prázdny. Zatvárali sa mi oči od únavy a to bolo ešte treba vybaliť veci v novom byte. Zaspávali sme o 1.00 unavení, ale v novom. Nedeľa pokračovala v podobnom duchu. Milan sa pustil do varenia gulášu. Deň predtým som musela utekať kúpiť redukciu na indukčnú varnú dosku, ktorá tu je. Nemala som žiaden indukčný hrniec, tak aspoň, že sa dali kúpiť redukcie. A potom: To zaniest' tam, to vybaliť tu, tamto prišróbovať. Dedo sa namakal na drobnostiach ako garníže, zapájania, opravy. Zvláštne, ale starý byt, keď už bol prázdny mi prišiel taký pekný, že sa mi z neho ani nechcelo ísť preč. Terasa mi bude chýbať. No, nový sa mi zdá byť útulnejší. Hneď som sa cítila ako doma. Páči sa mi kuchyňa, čo má 1/3 veľkosť tej v starom byte, ale všetko je po ruke. Je krajšia a dokonca som si našla miesto na zavesenie šnúry, kde si zapínam Milline diela zo škôlky. Milla má obrovský hrací kútik v zadnej časti obývačky, ktorý sa dá odseparovať závesom.

Predchádzajúci majiteľ si zobral so sebou práčku, tak som v pondelok cez internetovú stránku na použité veci hľadala práčku. Bingo, takmer nová za 100 Euro. V utorok sme ju s dedom priviezli domov a hneď ju aj zapojil. Celý deň sme upratovali a umývali starý byt. Leskol sa ako z reklamy. Mám

pocit, že som ten týždeň bola ako na baterky. Takmer som ani nespala. Nový byt sme prebrali neuprataný a neumytý, takže bolo treba spratať aj ten. Umývala som všetko doradu, od okien cez chladničku, záchody... šila závesy, dekorovala škaredé steny na záchodoch a behala stále do hobby-obchodu, lebo bolo treba kúpiť aké tesnenie, hasák, novú záchodovú dosku a milión iných drobností, bez ktorých sa nedá žiť.

V pondelok zapli aj internet a telefón, v utorok som prehlásila elektriku, pričom mi predchádzajúca nájomníčka šťavnato vynadala do telefónu. Volala som jej 2x, lebo sa nedalo prehlásiť elektriku kvôli nenájdennému číslu merača. Potrebovala som jej klientske číslo. Nemám ju vraj otravovať a svoje problémy mám riešiť s agentúrou. Francúzi, typické. V stredu som ráno kúpila francúzske koláče v cukrárni a aspoň takto sme oslávili mamininu 50. Nevie si predstaviť, aké by to bolo, ak by som musela robiť všetko sama bez nich. Ale ako povedal Slavo: „*Nechaj to, načo to robíš? Ty nemusíš robiť nič, ja spravím všetko...*“ Nevie komu sa to snívalo. Mne, či jemu.

Dnes som odovzdávala starý byt. Majiteľka nadmieru spokojná až po bod, kedy som jej odovzdala kľúče od pivnice. Tvrdila som, že je prázdna. Jasne, po otvorení som zistila, že je tam kopec krabíc, gril, stôl a iné potrebné veci. Majiteľka ma nechala vynosiť všetko. Z Arlanom v nosiči som sa 45 minút pechorila a vypratávala pivnicu. Ak by sa mi tato dostal v tej chvíli do rúk, tak by som sa asi nezdržala. Po dlhej dobe som mu vynadala do telefónu. Dnes nebude mať večeru, som sa rozhodla.

Štvrtok 11.12. 2012 Mami, už nebudem plakať

Doteraz sa lúčenie v škôlke podobalo na trýznenie nášho dieťaťa. Visela mi na nohe a jačala. V pondelok nás ráno prekvapila: „*Mami, už nebudem plakať, keď pôjdem do škôlky. Keď sa vyspím a zahrám, prídeš po mňa.*“ A tak aj bolo. Ráno neplakala a pri mojom príchode spustila, no, potom dodala, že to bolo kvôli tomu, že nemohli ísť von na dvor. Tak som jej to uznala.

Inak sme prežili zaujímavý víkend. Po mojom piatkovom telefonáte sa tato rozhodol vykopať sekeru mlčanlivosti a prežili sme tichý víkend. Dokonca sa nedotkol ničoho, čo som navarila a celé 2 dni bol na bagetách. Bolo mi smutno a zároveň som bola rozčúlená. Namiesto toho, aby sa ospravedlnil, trucuje. V nedeľu som poobede zobrala na pár hodín deti von a po príchode som našla opratú a vyvešanú bielizeň, upratanú kuchyňu a skrine. Fíha.

Večer tato navrhol, že by sme sa porozprávali. A tak som vyliala všetko, čo ma trápilo a dozvedela sa sa mnoho zaujímavého. Napríklad o tom, ako som si naplánovala celé sťahovanie a tatovi som nič nehovorila a riadila som si všetko sama. Alebo, že on mal tiež plány (každý večer ísť poupratovať niečo na starý byt), ale som sa ho nič nepýtala. A tak sme sedeli ako muchy puk a zistili, že stačilo viacej komunikovať a sťahovanie mohlo byť bez menej stresu. V každom prípade ma čakalo prekvapenie v pondelok, kedy ostal doma a mala som sólo deň plný randenia. Išli sme na obed, kúpili pár vecí a rozprávali. Hneď mi bolo lepšie a svet je znovu ružový. Vďaka Bohu, lebo som už bola rozhodnutá sa zbaliť a ísť trucovať na Slovensko.

Arlan má za sebou prehliadku v 6. mesiaci. Mišelinka má 8,3 kg (a to sa 2x pokakal a bol nenajedený) a meria 67 cm. Lekárka poznamenala, že má príliš a už by mal teda prespať celú noc, viac mu v noci kojenie netreba. Zaceril sa na ňu bez zubov a mne bolo jasné, že plne prespať noc nám nehrozí. V 5,5 mesiaci sa začal pretáčať na bruško a už sa vie nejakým zvláštnym spôsobom posúvať v rámci 1 metra rôznymi smermi. Milla bola v jeho veku omnoho obratnejšia. Ale je fakt, že jej nezavadzali toľké šunky. Jeho váhu mala v roku.

Inak pokračuje v objavovaní chutí. Zistil, že keď jedlo stlačí, tak sa pekne rozmadžgne a najväčšia zábava je ho natierať na stôl. Takže posledné 2 obedy je brokolica ponatieraná po celom stole a okolo stoličky v okruhu 1 metra. Dokonca i Milla poznamenáva, že je všade bodrel. Podľa plienky však niečo

skončí aj v brušku, tak to okrem kompletného prezlečenia mňa i Arlana zatiaľ neriešim. Posledné 2 večery otvoril ústa na kašu a ochutnal, inak ústa neotvorí, len, keď sa kŕmi sám. Prekvapivo mu chutí piť zo sosáčikového pohára. Nevie si síce sám ešte nakloniť, ale za mojej asistencie pije. Milla nechcela v jeho veku piť vôbec, tak som prekvapený. Dnes bude mať tekvicu. Uvidíme, čo s ňou dokáže a kde všade ju nájdem. (Dodatok po obede: tekvica sa náramne dobre madžgala malými prstami. Ale keď som mu dala do úst, zjedol ju bez grimás.)

Po minulotýždňovej skúsenosti, kedy bola Milla 3 rána v Busy bees a 2 dni vo francúzskej škôlke, som sa rozhodla ju túto stredu skúsiť nechať doma a ísť pozrieť na tancovanie pre 3-4 dievčatá. 10 malých dievčat v legínkach a milá pani učiteľka bola pre Millu rozprávka. Síce nerozumie inštrukciám, ale sa díva a opakuje všetko. 45 minút sme tam s Arlanom sedeli a pozorovali ju ako si užíva. Hneď po skončení m povedala, že chce prísť znovu. Takže Busy bees v stredu odmietneme a budeme chodiť tancovať. Na husliach zažívame prvú krízu, lebo už ide do tuhého a treba makať. Už treba chytať struny a vedieť zahrať Twinkle-twinkle. Začína to byť náročné aj pre mňa. Musím totižto vedieť zahrať všetko, čo aj Milla. Preto sa musím učiť noty, aby som ich podľa zvuku vedela učiť aj ju. A to je dosť náročné. Sem-tam je netrpezlivá a niekedy prekvapí vytrvalosťou.

Na ihrisku sme sa zoznámili s Maďarkou Žofiou a jej dcérou Laurou, čo je rovnako stará ako Milla. Okrem toho majú bábo, Mathiasa, rovnako staré ako Arlan. A tak sme sa rýchlo skamošili a na tancovanie išli baby spolu. Jedna na odrážadle a druhá na kolobežke. Doteraz som si myslela, že Milla je tvrdohlavá, ale keď vidím Lauru, tak som hneď vyvedená z omylu. Laura je tvrdohlavá ako mulica, doslova a dopísmena. Nie, a nie a nie. Nebudem, nechcem, neviem. Na tancovaní prerevala celý čas a odmietla sa pripojiť. Uvidíme, ako si na seba baby zvyknú a čo od seba pochytiť...

Utorok 16.10. 2012 Milujem mango

Spolu so sychravým počasím nás neobišli prvé choroby. Minulý týždeň ochorel tato a hneď to od neho chytila Milla. Dala som ich do domáceho lazaretu. Pijú čaj a majú rôzne sirupčky. Tato veru nejde

príkladom, pretože po každom strúha grimasy, na čo sa Milla smeje. Dôležité je, že Milla bola za 2 dni schopná už ísť do školy. Tato sa znovu pripravuje na beh v Paríži a ako obvykle je týždeň pred tým chorý. Prišli sme na to, že pred súťažami si dáva príliš silný tréning a takmer vždy ochorie.

Víkendovali sme divoko. Tato pozval svojich bežeckých partnerov aj s rodinami na kolaudáciu bytu. Najprv mi tvrdil, že 2 rodiny nepotvrdili a nakoniec sa prerátal a bolo nás 20 aj s deťmi. Ešte fajn, že som guláš spravila do 11-litrového hrnca. Aj tak zmizol takmer celý, spolu s bryndzovou nátierkou, cestovinovým šalátom a ananásovou tortou. Po

dlhom poobedí sme boli zničení všetci, ešte aj tato zalomil skoro, veľmi skoro na jeho pomery.

Arlan sa posledné 2 večery napcháva mangom. Zrelé a popučené, zmiešané s instantnou pšenovou kašou. Ide sa zadrhnúť ako mu chutí. V ruke však musí mať kúsok celého a priebežne sa kŕmiť.

Štvrtok 25.10. 2012 Prvé antibiotiká

Netuším ako to Kasia s Bartekom robia, že vždy, keď potrebujú v chorobe, zavolajú pohotovosť a tá k nim príde. Ja som volala už 2x a nič. Poslednú noc Arlan preplakal takým plačom, že bolo jasné nielen mne, ale i susedom, že ho niečo bolí. V podstate sa to začalo slabým soplíkom cez víkend. Priniesol ho tato, dostala ho Milla, spolu s kašľom a Arli trochu soplil. Cez víkend dostal 1x mäso, čo mu tak chutilo, že som sa mu bála dať viac ako 2 lyžičky. V pondelok z toho bola riadna zápcha a kopec tlačenia. V utorok bol fit, no, dostal iba cuketu bez mäsa.

V stredu už bol letargický, radšej som mu okrem mlieka nič iné nedala. Pokakal sa 3x. Myslela som, že je to následok mäsa alebo nejaké gastro, čo mohla priniesť Milla. V noci ale tak srdcervúce plakal, že som volala detskú nemocnicu vo vedľajšom meste, kam patríme. Pani na opačnom konci mi sucho oznámila, že si mám najprv zavolať pohotovosť. Tam mi polorozospatý lekár povedal, že mu mám dať paracetamol a počkať do rána a ísť k svojej lekárke.

Plakali sme a čakali na obed, kedy sme dostali termín. Arlan medzi plačom od únavy driemal. Ešte fajn, že mu paracetamol chutí... Vo výtahu sme stretli susedov – starší pár, čo býva nad nami. Stručne som opísala situáciu a oni dodali, že si mysleli, že to plakala Milla, lebo to bol silný rev.... U lekárky sme sa vyzliekli, pokakali a zistili, že máme zapálené pravé ucho. A šup, ako ináč, antibiotiká. Tie isté, čo som mala pred polrokom, pred pôrodom, keď som dostala obojstranný zápal uší... Tak sa ideme kurírovať, aby sme sa do budúceho týždňa, kedy máme letieť do Rumunska, dali dokopy.

Milla sa už adaptovala v škôlke a tu jej prvé foto z francúzskej. Na pravo učiteľka Christine. Naľavo asistentka Caroline.

